SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA ANTONIA TIZZANA,

predstavljeni 28. oktobra 2004[1]

1. V navedenih zadevah je Komisija Evropskih skupnosti proti Republiki Avstriji in Portugalski republiki vložila tožbo zaradi neizpolnjevanja obveznosti iz člena 3(1) Direktive Sveta 75/439/EGS z dne 16. junija 1975 o odstranjevanju odpadnih olj[2], kot je bila spremenjena z Direktivo Sveta 87/101/EGS z dne 22. decembra 1986[3] (v nadaljevanju: Direktiva 75/439 in Direktiva 87/101 oziroma, ko označujemo obe direktivi, direktiva).

I – Pravni okvir

A – *Ureditev Skupnosti*

2. Da bi zaščitili okolje „pred škodljivimi učinki, ki jih povzroča zlivanje, odlaganje ali obdelava [odpadnih] olj“ (tretja uvodna izjava), je Svet sprejel Direktivo 75/439, ki državam članicam nalaga, naj sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev varnega zbiranja in odstranjevanja omenjenih olj.

3. Glede na sklep, da je med različnimi obstoječimi postopki odstranjevanja „s stališča energije, ki jo je mogoče privarčevati“, postopek regeneracije „najbolj racionalen način za ponovno uporabo odpadnih olj“ (druga uvodna izjava), je Svet nato sprejel Direktivo 87/101, ki spreminja Direktivo 75/439, prav z namenom, da bi dal prednost takšni obliki predelave.

4. Po opredelitvi, sprejeti v direktivi, se za regeneracijo šteje „kateri koli postopek, ki omogoča pridobivanje osnovnih olj z rafiniranjem odpadnih olj, predvsem z odstranjevanjem onesnaževal, produktov oksidacije in dodatkov, ki jih taka olja vsebujejo“ (člen 1, četrta alinea).

1 — Jezik izvirnika: italijanščina.

2 — UL L 194, str. 31.

3 — Direktiva Sveta 87/101/EGS z dne 22. decembra 1986 o spremembi Direktive 75/439/EGS o odstranjevanju odpadnih olj (UL L 42, str. 43).

5. Za naše namene je treba opozoriti zlasti na člen 3, v katerem je določeno:

„1. Kadar tehnične, ekonomske in organizacijske ovire to dovoljujejo, države članice sprejmejo vse potrebne ukrepe, da dajo prednost predelavi odpadnih olj z regeneracijo.

2. Kadar se odpadna olja ne regenerirajo zaradi ovir, ki so navedene v odstavku 1, države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se kakršno koli zgorevanje odpadnih olj izvede pod okoljsko sprejemljivimi pogoji, skladno z določbami te direktive, če je takšno zgorevanje tehnično, ekonomsko in organizacijsko izvedljivo.

3. Kadar se odpadna olja ne regenerirajo niti ne sežgejo zaradi ovir, ki so navedene v odstavkih 1 in 2, države članice sprejmejo potrebne ukrepe, da zagotovijo njihovo varno uničenje ali kontrolirano skladiščenje ali odlaganje“.

B – *Nacionalna ureditev*

Avstrijski predpisi

6. Obveznost zagotavljanja prednosti regeneraciji, ki jo predvideva člen 3(1) direktive, je prenesena v avstrijski pravni red s členoma 1(1) in 22(1) zakona o upravljanju z odpadki iz leta 1990 (Abfallwirtschaftsgesetz 1990; v nadaljevanju: AWG 1990)[4].

7. V členu 1(1) je določeno:

„Namen upravljanja z odpadki je:

1. kar najbolj omejiti učinke, ki bi bili nevarni, škodljivi, ali ki bi lahko kakor koli prizadeli zdravje ljudi, živali, rastlin, njihove življenjske razmere in njihovo naravno okolje;

2. zaščititi zaloge primarnih surovin in virov energije;

[...][5].

4 — BGBl 325/1990.

5 — [Nanaša se le na italijanski izvirnik.]

8. V členu 22(1) je določeno:

„Recikliranje odpadnih olj je dovoljeno le, če gre za recikliranje snovi (očiščenje, predelava) ali za pridobivanje energije“[6].

9. Da bi bolje pojasnila pomen regeneracije, je Avstrija leta 2002 sprejela zvezni zakon o upravljanju z odpadki (Abfallwirtschaftsgesetz 2002; v nadaljevanju: AWG 2002)[7]. V členu 16(3), točka 1, tega zakona, ki je začel veljati 2. novembra 2002, je določeno:

„Odpadna olja so predmet postopka recikliranja [...], kadar je v okoliščinah, ki so za lastnika odpadkov rentabilne glede na proizvedeno količino, prevozna sredstva in nastale stroške, tehnično mogoče iz odpadnega olja pridobiti osnovna olja. Če so odpadna olja predmet postopka recikliranja, tako pridobljeni izdelki na osnovi mineralnih olj ne smejo vsebovati več kot 5 ppm PCB/PCT in ne več kot 0,03 % halogenov glede na maso“[8].

6 — [Nanaša se le na italijanski izvirnik.]

7 — BGBl. I, 102/2002.

8 — [Nanaša se le na italijanski izvirnik.]

Portugalski predpisi

10. Da bi prenesla direktivo v svojo notranjo zakonodajo, je Portugalska sprejela naslednje pravne akte:

— zakonski dekret št. 88/91 z dne 23. februarja 1991, ki ureja dejavnost skladiščenja, zbiranja in zgorevanja odpadnih olj;

— ministrski odlok št. 240/92 z dne 25. marca 1992 o sprejetju pravilnika za dejavnosti zbiranja, skladiščenja, predhodne predelave, regeneracije, predelave z namenom pridobivanja energije, zgorevanja in uničenja odpadnih olj;

— ministrski odlok št. 1028/95 z dne 5. novembra 1992, ki določa varnostne predpise in identifikacijske standarde za prevoz odpadnih olj;

— skupni sklep ministra za industrijo in ministra za okolje z dne 18. maja 1993 o uporabi pravilnika za podeljevanje dovoljenj za upravljanje z odpadnimi olji.

11. Ob predvidevanju sprememb navedene ureditve so portugalski organi 19. marca 2001 sprejeli dokument z naslovom „Nova nacionalna strategija za upravljanje z odpadnimi olji", ki med cilje nove politike upravljanja z omenjenimi snovmi uvršča zagotavljanje prednosti postopku regeneracije.

II – Dejansko stanje in postopek

Zadeva C-15/03, Komisija proti Avstriji

12. Potem ko je preučila odgovore, posredovane na podlagi vprašalnika za preverjanje izvajanja direktive, je Komisija 7. aprila 2001 Avstriji poslala pisni opomin, v katerem med drugim navaja, da država članica v notranjo zakonodajo ni prenesla člena 3(1).

13. Temu dopisu je 21. decembra 2001 sledilo obrazloženo mnenje.

14. Ker je menila, da odgovori in pojasnila, ki jih je posredovala Avstrija, niso zadovoljivi, je Komisija 14. januarja 2003 predlagala Sodišču, naj ugotovi,

„da Republika Avstrija s tem, da ni sprejela potrebnih pravnih in dejanskih ukrepov za dajanje prednosti predelavi odpadnih olj z regeneracijo, kadar za to ni tehničnih, ekonomskih in organizacijskih ovir, ni izpolnila obveznosti iz člena 3(1) Direktive Sveta 75/439/EGS z dne 16. junija 1975 o odstranjevanju odpadnih olj".

15. S sklepom z dne 17. junija 2003 je Sodišče v skladu s členom 93(1) Poslovnika Sodišča dopustilo intervencijo Republike Finske in Združenega kraljestva v podporo predlogom Republike Avstrije.

16. Komisija in Republika Avstrija sta svoja stališča predstavili Sodišču na obravnavi 16. septembra 2004.

Zadeva C-92/03, Komisija proti Portugalski

17. Tudi Portugalski je Komisija z uradnim opominom z dne 11. aprila 2001 očitala, da v notranjo zakonodajo ni prenesla člena 3(1) direktive.

18. Kakor v zgornjem primeru je Komisija nato menila, da podatki in pojasnila, ki jih je v svoj zagovor navedla ta država, niso zadovoljivi, in je zato nadaljevala postopek ter 24. oktobra 2001 državi članici poslala obrazloženo mnenje, 21. decembra tega leta pa še dodatno obrazloženo mnenje.

19. Slednjič je, kakor zoper Avstrijo, tudi proti Portugalski 28. februarja 2003 Komisija vložila tožbo, s katero je Sodišču predlagala, naj ugotovi,

„da Portugalska republika s tem, da ni sprejela potrebnih ukrepov za dajanje prednosti predelavi odpadnih olj z regeneracijo, kadar tehnične, ekonomske in organizacijske ovire to dovoljujejo, ni izpolnila obveznosti iz člena 3(1) Direktive Sveta 75/439/EGS z dne 16. junija 1975 o odstranjevanju odpadnih olj, kot je bila spremenjena z Direktivo Sveta 87/101/EGS z dne 22. decembra 1986".

20. Republika Finska je na podlagi sklepa predsednika Sodišča z dne 11. septembra 2003 kot stranska udeleženka vstopila tudi v ta postopek, in sicer v podporo predlogom Portugalske republike.

III – Pravna analiza

21. Kot smo videli, je očitek Komisije v obeh zgoraj navedenih zadevah toženima državama enak, in sicer, da v skladu s členom 3(1) direktive nista sprejeli potrebnih ukrepov za dajanje prednosti predelavi odpadnih olj z regeneracijo.

22. Ker razlogi, navedeni v podporo temu očitku, in nasprotna stališča, ki navedbe tožnika izpodbijajo, v veliki meri sovpadajo, bom obe zadevi obravnaval skupaj, pri čemer bom po potrebi opozoril na morebitne posebnosti oziroma razlike med zadevama.

23. Uvodoma pa je po moji oceni smiselno opozoriti na sodbi *Komisija proti Nemčiji* iz leta 1999 in *Komisija proti Združenem kraljestvu* iz leta 2004[9], s katerima je Sodišče že odločilo o obsegu obveznosti iz člena 3(1). Z omenjenima sodbama je namreč po mojem mnenju Sodišče že izoblikovalo načela, ki so pomembna tudi za presojo vprašanj v zvezi z obravnavanima zadevama.

24. V zgoraj navedenih sodbah je Sodišče pojasnilo predvsem pomen „sklicevanja na, tehnične, ekonomske in organizacijske ovire

9 — Sodba z dne 9. septembra 1999 v zadevi Komisija proti Nemčiji (C-102/97, Recueil, str. I-5051) in sodba z dne 15. julija 2004 v zadevi Komisija proti Združenemu kraljestvu (C-424/02, ZOdl., str. I-7249).

v členu 3(1) direktive" kot morebitnega omejevanja obveznosti, ki državam članicam nalaga, naj dajejo pri predelavi odpadnih olj prednost postopku regeneracije.

25. Po mnenju Sodišča je to sklicevanje „del določbe, ki na splošen način izraža obveznost, naloženo državam članicam". S to navedbo torej „zakonodajalec Skupnosti ni želel določiti omejenih izjem od pravila splošne uporabe", temveč „določiti področje uporabe in vsebino *pozitivne obveznosti*, katere bistvo je zagotavljanje prednosti predelave odpadnih olj z regeneracijo"[10].

26. Sodišče je torej izključilo možnost, da bi lahko „tehnične, ekonomske in organizacijske razmere, ki obstajajo v državi članici" same po sebi pomenile „ovire, ki nasprotujejo ukrepom v smislu člena 3(1)". Takšna razlaga bi privedla do tega, da bi bil „ta predpis brez vsakršnega praktičnega učinka, ker bi bila obveznost držav članic zaradi varovanja obstoječega stanja omejena, tako da ne bi obstajala nobena dejanska obveznost glede sprejetja potrebnih ukrepov za predelavo odpadnih olj z regeneracijo"[11].

27. Sodišče je sicer odločilo, da „mu ni treba določiti", kateri so ti ukrepi, da pa mora „preizkusiti, ali bi lahko bili sprejeti ukrepi s ciljem dajanja prednosti predelavi odpadnih olj z regeneracijo, ki bi zadostili merilu tehnične, ekonomske in organizacijske izvedljivosti"[12].

28. V okviru tega preizkusa je glede dveh tedaj obravnavanih zadev Sodišče odločilo, da za izpolnjevanje obveznosti iz člena 3(1) direktive ne zadošča, da države pripravijo le „pravni kontekst, ki zagotavlja [...] pogoje za predelavo z regeneracijo"[13], ali da se omejijo na „izvedbo študij in pripravo poročil za določanje načinov ravnanja pri odstranjevanju odpadnih olj"[14].

29. Tem pripravljalnim stopnjam morajo – v okviru zgoraj omenjenih meril tehnične, ekonomske in organizacijske izvedljivosti – „slediti konkretni ukrepi, ki so usmerjeni k dajanju prednosti regeneraciji"[15], ki so lahko bodisi „obvezni ukrepi" bodisi „spodbujevalni ukrepi"[16] in ki so lahko uvedeni tudi v obliki nadomestil za regeneracijo, kot jih dopušča

10 — Sodba Komisija proti Združenemu kraljestvu, točka 20. Poševni tisk je moj.

11 — Sodba Komisija proti Združenemu kraljestvu, točka 21.

12 — Sodba Komisija proti Združenemu kraljestvu, točka 24.

13 — Sodba Komisija proti Združenemu kraljestvu, točka 34.

14 — Sodba Komisija proti Združenemu kraljestvu, točki 25 in 26.

15 — Sodba Komisija proti Združenemu kraljestvu, točka 25.

16 — Sodba Komisija proti Združenemu kraljestvu, točka 34.

člen 14 direktive, ali posebne takse, prav tako predvidene v členu 15 direktive[17].

30. Argumente Komisije in toženih vlad, predstavljene v tej zadevi, je torej treba obravnavati v luči zgoraj predstavljenih načel.

31. Avstrija in Portugalska republika, ki ju pri tem stališču podpirata tudi finska vlada in vlada Združenega kraljestva, poudarjata, da direktiva obveznost dajanja prednosti regeneraciji podreja dejstvu, da ni „tehničnih, ekonomskih in organizacijskih ovir". Pri tem menita, da naj bi v njunih državah obstajale prav ovire te vrste, kar ima za posledico uporabo drugih postopkov za predelavo odpadnih olj (zgorevanje, uničevanje ali skladiščenje), ki jih podredno dopušča direktiva.

32. Po oceni avstrijske vlade majhna količina odpadnih olj, zbranih v Avstriji, ne za državo ne za zasebnike ne zagotavlja rentabilnosti posebnega obrata za regeneracijo.

33. Ta ovira naj bi obstajala tudi na Portugalskem, kjer naj bi bila po navedbah portugalske vlade še izrazitejša zaradi režima prostega pretoka odpadkov, ki ga predvideva Uredba Sveta (EGS) št. 259/93 o nadzorovanju in kontroli pošiljk odpadkov znotraj Evropske skupnosti[18]. Po mnenju te vlade naj namreč citirana uredba portugalskim organom ne bi dovoljevala, da bi preprečili izvoz odpadkov v druge države članice in njihovo sežiganje v centrih teh držav. To dejstvo naj bi še dodatno zmanjšalo možnosti zagotavljanja zadostne količine zbranih odpadnih olj, ki je že sama po sebi majhna, za njihovo regeneracijo v obratih na nacionalnem ozemlju, in torej še dodatno oteževalo in zmanjševalo zanimanje zasebnikov za upravljanje takšnih obratov.

34. Portugalska vlada dalje navaja, da njena država ne razpolaga s tehnologijo, ki bi bila dovolj napredna za proizvodnjo regeneriranih olj visoke kakovosti, da bi lahko konkurirala osnovnim oljem, katerih ponudba na trgu je poleg tega že presežna.

35. Sam pa se vendarle strinjam s Komisijo, ki ob upoštevanju zgoraj citirane sodne prakse navaja, da so okoliščine, na katere se sklicujeta toženi vladi (majhna količina zbranih odpadnih olj in pomanjkljiva učinkovitost razpoložljivih tehnologij), del *„obstoječega* tehničnega, ekonomskega in organizacijskega stanja" v teh državah in da torej same po sebi ne morejo biti takšna „ovira", ki

17 — Sodba Komisija proti Združenemu kraljestvu, točki 45 in 46.

18 — Uredba Sveta (EGS) št. 259/93 z dne 1. februarja 1993 o nadzorovanju in kontroli pošiljk odpadkov znotraj Evropske skupnosti, v Skupnost in iz nje (UL L 30, str. 1).

bi lahko onemogočila izpolnjevanje obveznosti iz člena 3(1).

36. Kot je bilo v navedenih sodbah pravilno ugotovljeno, bi bil ta predpis, če bi bila obveznost omejena z ohranitvijo obstoječega stanja, vsebinsko izpraznjen, „pozitivna" obveznost držav članic sprejetja potrebnih ukrepov za zagotavljanje dajanja prednosti regeneraciji pa bi izginila ali pa bi bila vsaj močno omiljena. Gre za obveznost, ki se seveda nalaga tudi „majhnim" državam, čeprav zberejo manjše količine odpadnih olj.

37. V skladu s stališčem, ki ga je zavzelo Sodišče, za presojo v obravnavanih zadevah ni ključnega pomena, ali obstoječe stanje v Avstriji in na Portugalskem zagotavlja rentabilnost regeneracije, pač pa ali sta se omenjeni državi zavzeli, da bi presegli obstoječe težave z namenom vzpostavitve stanja, v katerem bi bilo dajanje prednosti omenjenemu postopku predelave ekonomsko donosno (ali vsaj sprejemljivo). Povedano drugače in če povzamemo besede, ki jih je uporabilo Sodišče, je torej treba preizkusiti, ali so države članice, ko to dopuščajo možnosti, sprejele „pozitivne ukrepe", namenjene zagotavljanju prednosti predelave z regeneracijo, in ali so pripravile „pravni kontekst", ki zagotavlja potrebne pogoje, ter ali so poleg tega sprejele „konkretne ukrepe", usmerjene k uresničevanju te prednosti.

38. Ne glede na težave, ki obstajajo v teh dveh državah, pa tako Avstrija kot Portugalska trdita, da sta sprejeli ukrepe, ki ustrezajo tem merilom.

39. Avstrijska vlada navaja, da njena nacionalna zakonodaja zagotavlja prednost regeneraciji na podlagi člena 22(1) AWG 1990, ki predvideva recikliranje odpadnih olj, v povezavi s členom 1(1) tega zakona, ki določa, da mora upravljanje z odpadki zagotavljati ohranjanje primarnih surovin in energije. Zakon AWG 2002 naj bi še očitneje poudarjal to prednost s tem, da nalaga uporabo tega postopka, ko je tehnično mogoč in ekonomsko rentabilen za lastnika olj.

40. Avstrijska vlada dalje trdi, da je spodbudila dajanje prednosti temu postopku tudi s konkretnimi ukrepi, in sicer z razvojem projektov, namenjenih pospeševanju regeneracije v podjetjih in z namenitvijo sredstev – v okviru ukrepov za varstvo okolja – za finančne spodbude, namenjene odstranjevanju in predelavi nevarnih odpadkov, ki bi lahko bile odobrene tudi za odstranjevanje odpadnih olj.

41. Portugalska vlada po drugi strani priznava nujnost reforme nacionalne zakonodaje na tem področju. Kljub temu pa meni, da je uvedla potrebne ukrepe za zagotavljanje prednosti regeneraciji s sprejetjem dokumenta „Nova nacionalna strategija za upravljanje z odpadnimi olji", ki naj bi določil splošni okvir, na katerem naj bi temeljila reforma.

42. Po mojem prepričanju pa ti argumenti ne pretehtajo tistih, ki jih navaja Komisija.

43. Kar zadeva Avstrijo, ugotavljam, da je ta država svojo obrambo osnovala predvsem na podlagi zakona AWG 2002. Na tem mestu se ne bom posvetil podrobnejši vsebinski obravnavi njenih argumentov, ki jih izpodbija Komisija, pač pa se bom omejil na ugotovitev, da je ta zakon začel veljati šele 2. novembra 2002, torej po preteku roka dveh mesecev, ki je bil določen v obrazloženem mnenju z dne 21. decembra 2001.

44. Vemo pa, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso „neizpolnitev obveznosti države članice ugotavlja glede na stanje na dan po izteku roka, ki je določen v obrazloženem mnenju"[19]. To pa pomeni, da je treba v dani zadevi upoštevati izključno člena 1(1) in 22(1) zakona AWG 1990, ki je veljal, ko je Komisija državi očitala nepravilnosti.

45. V zvezi s tema členoma pa enako kakor Komisija ugotavljam, da nistaprimeren pravni kontekst, ki bi zagotavljal prednost regeneraciji. Navedeni določbi namreč dovoljujeta odstranjevanje odpadnih olj z recikliranjem „ali" s predelavo za pridobivanje energije, s čimer regeneracijo in zgorevanje določata kot enakovredna postopka, kar pa je v nasprotju s prednostnim redom, ki ga narekuje direktiva.

46. Ta dvoumnost avstrijske zakonodaje se po moji presoji kaže tudi, kar zadeva „konkretne ukrepe", sprejete v tej državi. Finančni ukrepi, ki jih omenja avstrijska vlada, niso *posebej* namenjeni spodbujanju regeneracije, saj jih je mogoče odobriti za kateri koli postopek odstranjevanja ali predelave nevarnih odpadkov.

47. Glede projektov za pospeševanje regeneracije v podjetjih, ki jih je razvila omenjena vlada, pa ugotavljam, da – ob neobstoju

19 — Glej sodbe z dne 15. marca 2001 v zadevi Komisija proti Franciji (C-147/00, Recueil, str. I-2387, točka 26); z dne 4. julija 2002 v zadevi Komisija proti Grčiji (C-173/01, Recueil, str. I-6129, točka 7) in z dne 10. aprila 2003 v zadevi Komisija proti Franciji (C-114/02, Recueil, str. I-3783, točka 9).

pravnega okvira, ki bi predpisoval njihovo obvezno uvajanje, ali specifičnih finančnih ukrepov za njihovo spodbujanje pred drugimi oblikami predelave – pomenijo ti za podjetnike zgolj eno od možnosti za ponovno uporabo odpadnih olj, ki pa je tehnično zahtevna in draga.

48. V zvezi s stališči Portugalske pa menim, da ta ni podala dovolj resnih ugovorov zoper očitke Komisije o pomanjkljivosti nacionalne zakonodaje. Tudi sama portugalska vlada priznava, da je na tem področju potrebna „reforma zakonodaje [...], ki bo opredelila okvir zahtevanih pogojev, s čimer bo dejansko dana prednost regeneraciji", in da je v ta namen pripravljeni projekt „še v fazi sprejemanja s strani vlade"[20].

49. Prav tako ni mogoče šteti, da je neobstoj nacionalnih predpisov odpravljen z objavo dokumenta „Nova nacionalna strategija za upravljanje z odpadnimi olji". Gre namreč za izključno programski dokument, ki se omejuje na preučitev in opredelitev morebitnih ukrepov, zakonskih in konkretnih, ki jih bo vlada sprejela v prihodnosti[21].

50. Skratka, menim, da Portugalska republika doslej še ni sprejela nobenega ustreznega ukrepa, s katerim bi v nacionalno ureditev prenesla obveznost iz člena 3(1) direktive.

51. V takšnih okoliščinah je po moji presoji ugovor te vlade, da bi bilo na Portugalskem upravljanje z obrati za regeneracijo za zasebnike premalo donosno zaradi režima prostega pretoka odpadkov, ki ga predvideva Uredba št. 259/93 (glej zgornjo točko 33), neumesten. Še zlasti zato, ker člen 7(4), točka a), druga alinea, te uredbe določa, da lahko pristojni nacionalni organi ugovarjajo pošiljki odpadkov, namenjenih predelavi, v druge države članice, če „ni skladna z nacionalnimi zakoni in predpisi, ki se nanašajo na varstvo okolja".

52. Kot je pravilno ugotovila Komisija, bi lahko Portugalska, če bi v skladu z direktivo s predpisi uvedla prednost predelave z regeneracijo pred zgorevanjem, ugovarjala pošiljkam teh odpadkov v druge države Skupnosti. V tem primeru bi bil namreč izvoz odpadnih olj, namenjenih predelavi z zgorevanjem, v nasprotju z nacionalnimi določbami za varstvo okolja, kar bi omogočalo ugovor v skladu s citiranim členom. Ta predpis torej Portugalski republiki ne preprečuje izpolnjevanja obveznosti iz direktive, pač pa je to, da se nanj ne more sklicevati,

20 — Glej odgovor na tožbo, točka 48. Neuradni prevod.

21 — Glej prilogo V k tožbi Komisije, str. od 10 do 12.

posledica dejstva, da v vsem tem času ni izpolnila obveznosti, ki jih nalaga direktiva.

kadar ni tehničnih, ekonomskih in organizacijskih ovir, nista izpolnili obveznosti iz člena 3(1) Direktive 75/439, kot je bila spremenjena z Direktivo 87/101.

IV – Stroški

53. Iz zgoraj predstavljenih razlogov menim, da je treba tožbo Komisije proti toženima državama šteti za utemeljeno, in Sodišču predlagam, naj ugotovi, da Republika Avstrija in Portugalska republika s tem, da nista sprejeli potrebnih ukrepov za dajanje prednosti predelavi odpadnih olj z regeneracijo,

54. V skladu s členom 69(2) Poslovnika Sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je Komisija to predlagala in ker Republika Avstrija ter Portugalska republika s predlogi nista uspeli, predlagam, naj se jima naloži plačilo stroškov.

V – Predlog

V luči zgoraj obrazloženega predlagam Sodišču, naj ugotovi:

— v zadevi C-15/03

1. Republika Avstrija s tem, da ni sprejela potrebnih pravnih in dejanskih ukrepov za dajanje prednosti predelavi odpadnih olj z regeneracijo, kadar tehnične,

ekonomske in organizacijske ovire to dovoljujejo, ni izpolnila obveznosti iz člena 3(1) Direktive Sveta 75/439/EGS z dne 16. junija 1975 o odstranjevanju odpadnih olj.

2. Republiki Avstriji se naloži plačilo stroškov;

— *v zadevi C-92/03*

1. Portugalska republika s tem, da ni sprejela potrebnih ukrepov za dajanje prednosti predelavi odpadnih olj z regeneracijo, kadar tehnične, ekonomske in organizacijske ovire to dovoljujejo, ni izpolnila obveznosti iz člena 3(1) Direktive Sveta 75/439/EGS z dne 16. junija 1975 o odstranjevanju odpadnih olj, kot je bila spremenjena z Direktivo Sveta 87/101/EGS z dne 22. decembra 1986.

2. Portugalski republiki se naloži plačilo stroškov.